

Ujedžela Lätere.

Jana 15, 17—25.

To pschikasam ja wam, so šo bjes šobu lubujecže. Hdynž waž ſwět hidži, dha wěſeže, so mje prjedy, dyžli waž, hidžit je. Hdyn býſcheze wñ wot ſwěta býli, dha bý ſwět to ſivoje lubowat; dokelž pak wot ſwěta njeſeže, ale ja ſym waž wot ſwěta wuſwolit, teho dla hidži waž tón ſwět. Spomněze na to ſłowo, kotrež ja wam prajil ſym: Wotrocž njeje wjetſchi dyžli jeho knjes. Ssu-li mje pschesczehali, dha budža waž tež pschesczehacž; ſu-li moje ſłowo džerželi, dha budža waſche tež džeržecž. Alle to budža wam wſchitko cžiniež mojeho mjenia dla; dokelž woni teho njeſnaja, kiz mje pōžlat je. Hdyn bých ja njepſchischol a jim to njeprajil, dha bých ſaneho hrécha njeměli. Nětk pak njemóža i niežim ſwój hréch ſamolwicž. Schtóž mje hidži, tón hidži tež mojeho Wótza. Hdyn bých ja te ſlutki njecžiniš bjes nimi, kotrež žadyn druhi cžiniš njeje, dha bých ſaneho hrécha njeměli. Nětk pak ſu je widželi, a tola hidža wobeju, mje a mojeho Wótza. Alle ſo bý dopjelnjene bylo to ſłowo, kotrež w jich ſalonju piſane ſteji: Wonidža mje bjes winy. Hamjeń.

Kraſne ſłowa je naſch Jeſuſ na kónzu ſivojeho ſeniskeho dróhowanja k ſwojim wucžobnikam rěčał. Schto maja ſbóžneho w towarzſtwje ſ Wótzom w njebjeſach a jeho ſsynom, tak maja ſo ſ nim dacž krucze ſjenocžicž a ſjenocženi ſdžeržecž, je jim na wutrobu Nadł. Niž mjenje tež, tak maja mjes ſoku we wſchém pschichodže na ſwěcze w luboſczi w hromadze ſtacž, jako bratsja a Bože džecži: „To pschikasam wam“, tak Jeſuſ wospjet rjeknje, „ſo ſo bjes ſobu lubujecže.“ Džecži ſe starschimaj, bratsja a ſotry mjes ſobu w luboſczi ſteja, hdžezkuli je